

JAZZFLITS NUMMER 440

28 MEI 2025

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

Simon Carmiggelt (Coen de Jonge)

6 JAZZ OP DE PLAAT

Chet Baker, Anneleen Boehme,
Fuchs-Van Vliet, Overwater-Kohashi,
Cyrus Chestnut, Kneebody e.a.

13 JAZZ OP HET PODIUM

Enrico Rava, Greetje Bijma,
Neil Cowley Trio (pag. 21).

EN VERDER (ONDER MEER):

15 Baker en Eager (Jeroen de Valk)

16 Jean-Pierre Gebler (Erik Carrette)

21,5 JAAR JAZZFLITS

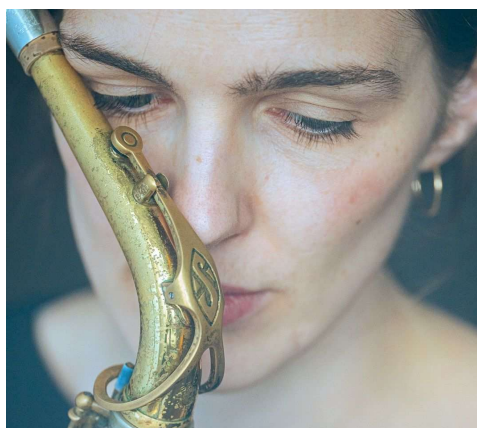
01 09 2003 - 01 03 2025

JF 441 KOMT 11 JUNI UIT

BERICHTEN

Compositieopdracht North Sea Jazz Festival voor Kika Sprangers

Saxofoniste Kika Sprangers heeft de afgelopen maanden gewerkt aan de Compositieopdracht 2025 van het North Sea Jazz Festival, zo maakte de organisatie medio mei bekend. Het stuk, 'The way



Kika Sprangers. (Foto: Anna Perger)

wild rivers flow' getiteld, wordt op 12 juli tijdens het North Sea Jazz Festival uitgevoerd. Tijn Wybenga, die vorig jaar de opdracht kreeg, de Vereniging Nederlandse Jazzpodia en Jazzfestivals en het North Sea Jazz Festival nomineerden dit jaar de kandidaten. Kika Sprangers rolde bij alle drie uit de bus. Tijn Wybenga in een persbericht: "Kika Sprangers maakt volwassen, verhalende composities die zo overtuigend 'Kika' zijn dat je ze nooit meer vergeet." Voor deze compositie werkt Sprangers samen met het Nederlands Kamorkeor en een ensemble met Alistair Payne (trompet), Reinier Baas (gitaar), Tijs Klaassen (contrabas) en Jonas Burgwinkel (drums).



ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR DE WARE JAZZLIEFHEDDER



John Engels met zijn Edison. Rechts op de foto staat trompettist Jan van Duikeren. (Foto: Joke Schot)

JOHN ENGELS ONTVANGT EERSTE LIFETIME ACHIEVEMENT EDISON

Drummer John Engels heeft 11 mei in het Bimhuis (Amsterdam) de eerste Lifetime Achievement Edison ontvangen. Dit gebeurde tijdens een uitverkocht concert ter ere van zijn negentigste verjaardag. De nieuwe Edison is bedoeld voor artiesten met een 'grootse en inspirerende' staat van dienst. Hij of zij moet minimaal 35 jaar als musicus werkzaam zijn en over 'een gedegen oeuvre met een bijzondere live-reputatie' beschikken.

"John Engels is een onnavolgbare, bescheiden en bevlogen musicus. Reageert voortdurend op zijn medespelers met de energie en scherpste van een jonge hond", aldus de initiatiefnemers van de Lifetime Achievement Edison. Deze Edison is geen juryprijs. Muziekprofessionals kunnen een artiest voordragen, en de uitverkiezing wordt bekrachtigd door het bestuur van de Edison Stichting. John Engels trad in het Bimhuis op met trompettist Jan van Duikeren en contrabassist Tobias Nijboer. Als speciale gasten waren zangeres Francien van Tuinen, pianist Juraj Stanik, pianist Joost Swart en saxofoniste Candy Dulfer van de partij. De gasten speelden gedurende de avond in wisselende samenstellingen met Engels.



Talent Award-winnaar Antonin Jaccard.
(Foto: Wim Roelsma)



Berend van Deelen met de Ruud Bos Challenge. (Foto: Wim Roelsma)



Mingus-prijswinnaar Ketija Ringa Karahona. (Foto: Wim Roelsma)

ANTONIN JACCARD WINT CONSERVATORIUM TALENT AWARD 2025

Vibrafonist Antonin Jaccard heeft op 10 mei in 's-Hertogenbosch de Conservatorium Talent Award 2025 gewonnen. Hij was in de finale de beste van acht studenten van Nederlandse conservatoria. De Mingus-prijs, bedoeld voor de meest veelbelovende componist, werd toegekend aan Ketija Ringa Karahona voor de compositie 'New blues'. De Ruud Bos Challenge voor het beste arrangement ging naar Berend van Deelen. Karahona en Van Deelen mogen een jaar lang 'Composer in Residence' respectievelijk 'Arranger in Residence' zijn bij het Paradox Jazz Orchestra.

De jury, bestaande uit vooraanstaande professionals uit de jazzscene, beoordeelde de finalisten op hun instrumentbeheersing, compositiekracht, samenspel, creativiteit en presentatie. Juryvoorzitter Aad van Nieuwkerk over de winnende vibrafonist: "Jaccard presenteert een zeer overtuigend en kleurrijk concert en gedurfd solowerk. Hij communiceert en maakt echt contact met het publiek." Jaccard ontving 5.000 euro en mag optreden tijdens het komende festival Jazz in Duketown (6 tot en met 8 juni). Ringa Karahona werd door de jury geprezen om de 'subtiele, evenwichtige en dynamische opbouw' van haar compositie: "Dit werk heeft een mysterieuze hypnotiserende kracht, waardoor het bijna aanvoelt als een ritueel. Met spaarzame elementen wordt ruimte geboden om de muziek te laten ademen." Het winnende arrangement van Berend van Deelen werd tijdens de finaleavond live uitgevoerd door het Paradox Jazz Orchestra, onder leiding van Lode Mertens. De jury: "In dit kleurrijke arrangement krijgen de solisten de kans om zich van hun beste kant te laten zien." De Conservatorium Talent Award is een initiatief van Jazz in Duketown. Het concours biedt jonge jazzmusici een belangrijk podium én springplank voor hun professionele carrière. Eerdere winnaars zijn onder meer Jadi Peperzak, Sanne Rambags, Gijs Idema en Bram van de Glind. **(zie ook hiernaast)**



Chris Strik. (Foto: Joke Schot)

Chris Strik krijgt eerste Breda Jazz Award

Drummer Chris Strik krijgt de eerste Breda Jazz Award. De prijs, in het leven geroepen door de organisatoren van het Breda Jazz Festival, is bedoeld voor muzikanten die erin slagen om nieuwe generaties te inspireren. Strik ontvangt de prijs op 29 mei op de Grote Markt in Breda, tijdens de eerste festivaldag. Strik is dit jaar 'Artist in Residence' van het Breda Jazz Festival. Hij zal gedurende het festival (29 mei tot en met 1 juni) dagelijks te horen zijn.

Blue Note slaat vleugels uit naar China

Blue Note gaat een vestiging in China openen om albums met Chinese jazzmuzici te maken. Blue Note China zal op zoek gaan naar lokaal jazztalent en de Chinese jazz internationaal onder de aandacht gaan brengen. Het eerste Chinese album wordt gemaakt door de formatie INNOUT, een avant-garde duo bestaande uit gitarist Xiao Jun en drummer An Yu. "Xiao Jun en An Yu zijn twee van de meest getalenteerde en visionaire muzikanten die ik ooit heb ontmoet. Hun muziek zal mensen over de hele wereld versteld doen staan. Het is een sensatie en een eer om Blue Note Records China met hun muziek te mogen lanceren", aldus Don Was, president van Blue Note Records, in een persbericht. Blue Note Records China gaat nauw samenwerken met het Chinese JZ Music. Gezamenlijk zullen ze concerten van Chinese jazzmuzici organiseren op zowel lokale als internationale podia.

Jazzpreis Berlin voor Tobias Delius

De Jazzpreis Berlin 2025 wordt dit jaar uitgereikt aan saxofonist-klarinetist Tobias Delius. Vanwege zijn 'centrale rol in de Europese jazz', aldus de jury: "Seine Haltung und seine Musikalität machten ihn zum Vorbild für eine jüngere Generation". Delius, Boy Edgar Prijs-winnaar 2003, ontvangt de prijs op 22 juli tijdens een concert bij de publieke omroep rbb, waar hij zal optreden met het Booklet Trio en het Mullet Trio. Aan de prijs is een bedrag van 15.000 euro verbonden. Vorig jaar was de Jazzpreis Berlin voor pianist Alexander von Schlippenbach.

Weens concert Keith Jarrett op plaat uit

Ter gelegenheid van de tachtigste verjaardag van pianist Keith Jarrett, op 8 mei jl, brengt zijn maatschappij ECM eind deze maand het album 'New Vienna' uit. Het bevat de registratie van een concert dat Jarrett in 2016 in de Weense Musikverein gaf. Het is daarmee het vierde ECM-album dat van Keith Jarretts laatste solotournee door Europa op de markt komt. Eerder verschenen 'München 2016', 'Budapest Concert' en 'Bordeaux Concert'. Door een beroerte kan Jarrett sinds 2018 geen piano meer spelen.

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.



Miles Davis in 1947 in New York. (Foto: William P. Gottlieb)

MICK JAGGER PRODUCEERT FILM OVER ROMANCE MILES DAVIS EN JULIETTE GRÉCO

Jagged Films, het filmproductiebedrijf van Rolling Stones-zanger Mick Jagger, gaat een film maken over trompettist Miles Davis. De film, getiteld 'Miles & Juliette', draait om Davis' verblijf in Parijs in 1949, waar hij een romance had met zangeres Juliette Gréco. Robert Glasper schrijft de muziek voor de film.

De film wordt geregisseerd door Bill Pohlad. Damson Idris speelt Miles Davis en Anamaria Vartolomei Juliette Gréco. 'Miles & Juliette' zal geen muziekfilm worden, zegt regisseur Pohlad in de Britse krant The Daily Mail, maar een universeel verhaal over de liefde: "Though much of my work has centred on music, I've always been drawn to the intimacy and complexity of a great love story. This story isn't just about Miles Davis and Juliette Gréco – it's about the universal rhythm of falling in love, of being transformed by it, and of carrying its echo with you long after the moment has passed." Jagged Films produceerde eerder onder meer een film over James Brown ('Get On Up'), de HBO-serie 'Vinyl' en de thriller 'Enigma'. Mick Jagers nieuwste project wordt mede ondersteund door de Miles Davis Estate.

Oostenrijkse Jazzfestival Saalfelden krijgt Award for Adventurous Programming 2025

Het Europe Jazz Network (EJN) heeft de Award for Adventurous Programming 2025 toegekend aan het Oostenrijkse Jazzfestival Saalfelden. Het evenement werd door een vijfkoppige jury van muziekprofessionals uit 23 genomineerden gekozen: "The jury selected Saalfelden Jazzfestival highlighting its exceptional artistic quality and innovative community integration. Its bold, diverse, risk-taking programme and close interaction between artists, audience, and the breathtaking natural surroundings have made it influential among musicians and fellow programmers alike". Het Jazzfestival Saalfelden vindt dit jaar in augustus voor de 45ste keer plaats. De Award for Adventurous Programming wordt sinds 2012 jaarlijks door de EJN uitgereikt. In 2013 viel deze ten deel aan het Amsterdamse Bimhuis en in 2022 aan het Utrechtse festival Le Guess Who?

Belgische finalisten B-Jazz International Contest 2025 bekend

The Green Mean Machine en Idle Moments zijn gekozen als Belgische finalisten van het B-Jazz International Contest 2025. Ze werden geselecteerd uit twaalf formaties, die zich de afgelopen tijd in vier voorrondes presenteerden. Een achtkoppige jury beoordeelde elke set op originaliteit, samenspel, creativiteit en muzikaliteit. In de finale in het najaar – in principe tijdens het Gentse festival Jazz in 't Park (zie het bericht hiernaast over dit festival) – nemen de twee Belgische finalisten het op tegen vier internationale acts uit Spanje, Nederland, Italië en Roemenië. De winnaar ontvangt de Grote Prijs Albert Michiels.



Peter Beets. (Foto: Fero Studio)

Peter Beets neemt nieuwe cd in New York op

Pianist Peter Beets gaat zijn nieuwe cd opnemen in New York. Hij is eind mei-begin juni in de VS voor een korte tournee, waarin hij Baltimore, New York, Philadelphia en Washington aandoet. In New York gaat Beets de studio in om 'Spaanse stukken' vast te leggen, zo meldt hij in zijn nieuwsbrief. Beets wordt daarbij begeleid door drummer Willie Jones III, bassist Reuben Rogers en drie blazers. In de blazerssectie zitten twee leden van Beets' New Jazz Orchestra: tennorsaxofonist Gideon Tazelaar en trompettist Ian Cleaver, beiden actief in New York. De derde blazer is trombonist Nate Jones. Met Willie Jones III maakte Beets al twee platen, waaronder 'New York Trio' (2001).



Het affiche van Jazz in 't Park 2024.

GRATIS GENTS JAZZFESTIVAL JAZZ IN 'T PARK DREIGT TE VERDWIJNEN

Het gratis jaarlijkse Gentse festival 'Jazz in 't Park' dreigt na 31 edities te verdwijnen, omdat de stad Gent het niet langer zijn taak vindt om het te organiseren. Het stadsbestuur hoopt dat een andere partij de lacune opvult. Voor het festival van komende september stelt de stad aan die partij eenmalig een bedrag van 30.000 euro beschikbaar. Volgens programmeur Karel Van Keymeulen is dit volstrekt onvoldoende, zo zegt hij op vrt.be.

Het besluit kwam als een totale verrassing, zegt Filip Vermeert van Muziekmozaïek vzw (de organisatie die de programmering verzorgt) op 12 mei op de website van de Vlaamse omroep VRT, "want de programmering voor de 32ste editie in september is al rond". De gemeentelijke diensten regelden altijd de logistieke en praktische zaken. "Wij steken er ook 50.000 euro in, maar het zwaartepunt ligt bij de stadsdiensten", zegt Vermeert. Een aantal musici, onder wie Jef Neve, Lara Rosseel en Fulco Ottervanger, heeft in een open brief de verantwoordelijke wethouder Vandenbroucke gevraagd om op het besluit terug te komen. "Het festival is een instituut en een springplank voor veel jong talent van eigen bodem. Dit is een heel jammerlijke beslissing die niet is doorgesproken", schrijven ze onder meer. Ook concertorganisatoren en cultuurcentra ondertekenden de brief. Wethouder Vandenbroucke vindt niet dat het een taak van de stad is om zelf een festival te organiseren, zegt hij op vrt.be: "We willen zeker ondersteunen, maar alles zelf trekken is niet opportuun. De budgettaire ruimte is krap, we moeten keuzes maken."

Toch Blue Note Jazz Club in Londen

Ondanks verzet van de gemeentelijke politie en buurtbewoners komt er toch een Blue Note Jazz Club in Londen (zie het bericht in Jazzflits 435). De opening staat gepland voor begin volgend jaar in de kelder van het St Martins Lane Hotel, in het hart van Covent Garden, in het West End van Londen. De club zal dagelijks tot 01.00 uur 's nachts geopend zijn en op zondag tot middernacht. Er zijn al Blue Note Jazz Clubs in onder meer Rio de Janeiro, Milaan en Tokio. De eerste Blue Note Jazz Club opende in 1981 in Greenwich Village, New York. De club afficheert zichzelf als 'jazz capital of the world'.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP PAPIER



S. Carmiggelt.
De oorlog in stukjes

Amsterdam : De Arbeiderspers, 2024

166 pag. : ISBN 9789029553919

prijs 19,99 euro

DE GEEST VAN DE BLUES BIJ CARMIGGELT

Voor wie goed leest en luistert, klinkt in veel stukken van Simon Carmiggelt de geest van jazz en blues door. Die termen hoeven dan in zijn 'kronkels' helemaal niet te vallen. In een nieuwe bundel met oorlogsherinneringen is de toon van vooral de blues heel sterk. Melancholie, treurnis, maar ook opgekropte woede.

Een terloops zinnetje dat als een mokerslag aankomt. Het staat in het verhaal 'Niks' van Simon Carmiggelt, dat hij schreef in mei 1978. Deze 'Kronkel' begint in een stemming die bijna raakt aan geluk. De verteller slentert in 'een welwillend zonnetje' langs de marktkramen op de Lindengracht. Daar wordt hij aangesproken door een oude vrouw die vraagt of hij ook eens in deze buurt komt kijken. Ze is hier geboren, vandaar. Haar man was er warme bakker en verkocht vaak broodjes aan Joodse kooplui. Zij sneed ze dan alvast voor en de kooplui deden er zelf boter en beleg op. 'Ach ja, zo ging dat in die jaren.' Maar de meesten kwamen na de oorlog niet terug. 'D'r gaat geen dag voorbij of ik denk wel aan ze.'

En dan laat de vrouw 'bijna verlegen' een zinnetje los dat als een uppercut werkt. 'En onze enige zoon hebben we ook verloren op de Waalsdorpervlakte.'

De verteller weet niet wat te zeggen. 'Achter ons rumoerde de markt.' Dan vertelt de vrouw dat ze op haar manier nog steeds wraak neemt. Ze stuurt Duitse toeristen de verkeerde kant op als ze de weg vragen, bijvoorbeeld om ergens te eten. Ze wijst dan in de richting waar juist geen eetgelegenheden zijn. Dan volgt de eindzin: 'En u weet, meneer', zei ze, 'daarheen is niks.'

Dit fenomenale verhaal is opgenomen in de bundel 'De oorlog in stukjes', die Frank Carmiggelt, zoon van, heeft samengesteld op basis van het archief van Carmiggelt-adept Leo J. Verhagen. Dat betekent dat veel stukjes niet in de officiële publicaties voorkomen. In de chronologische inhoudsopgave wordt wel vermeld op welke dag ze in Het Parool stonden. Verder geeft de samensteller geen uitsluit. Dat hoeft ook niet, want deze bundel is zo ijzersterk dat de woorden van Simon Carmiggelt het helemaal op eigen kracht kunnen. Er komen uiteraard bekende verhalen in voor, zoals het eerste hoofdstuk met de titel 'Honger' (over een huisgenote die stiekem nog wat taaitaai heeft verstoppt). Dat schreef Carmiggelt al op 9 januari 1945, dus midden in de hongerwinter. Het is een wonder van observatie en mededogen, in een stijl zonder opsmuk die hij later nog zou perfectioneren. Zo zijn er veel meer wonderbaarlijk goede verhalen in deze bundel. Uiteraard het prachtige stuk 'Consequent' over de botte treinconducteur die de verteller na de oorlog bars berispt omdat hij zijn kaartje in stukken heeft gebroken. 'Je hebt het toch héél gekregen!' Dan herinnert hij zich dat diezelfde functionaris in de oorlog enkele SS-bewakers op dezelfde toon toesprak omdat ze rookten in de coupé. Waarom zouden juist zij niet mogen roken, probeerde er nog eentje. 'Omdat het hier stáát en omdat ik het zeg.'

Een prachtige bundel. En niet alleen om zomaar in te bladeren. Deze 166 bladzijden geven er ook een indringend beeld van hoe het er in de oorlog dagelijks aan toeging. Geen hoogdravende of ronkende terugblikken, gewoon kleine observaties, plotselinge herinneringen, met op veel plekken een immens diepe inhoud. En een goed beeld hoe tuig er uit kan zien: als doodgewone mensen. Dit boek zou verplichte kost voor onze scholen moeten worden. Een bestanddeel van onze culturele of historische canon.

Coen de Jonge

JAZZ OP DE PLAAT

CHET BAKER

**Live In Japan, Sendai 1986 /Vol. 1 en Vol. 2
Timeless**

Chet Baker had het zó naar zijn zin in Japan, dat hij zijn tourmanager aansprak als 'shorty' en 'fats'. Voor de jongere lezers onder ons: die tourmanager was wijlen Peter Huijts, een reus met het postuur van een draadnagel.

Die jongere lezers weten misschien ook niet dat ondergetekende al zeker 35 jaar ijvert voor het uitbrengen van méér live-opnamen uit Japan dan het vermaarde concert in Tokio, 1987. De trompettist combineerde er de energie van zijn jeugdijaren met zijn latere wijsheid.

De oorzaak daarvan is zo onderhand wel bekend: hij mocht er bepaalde middelen niet meenemen, behalve het ontwenningssmedicijn Methadon. Daar werd hij na een week enigszins knorrig van – hij kon nooit eens stoned worden – maar dat leidde tot grandioze concerten. Die vonden bovendien plaats met drummer John Engels en in aanzienlijke concertzalen, waar het zaalgeluid en het applaus getuigden van immens respect.

Een droom is werkelijkheid geworden met het uitbrengen van nóg een Japans concert: een op 18 maart 1986 in de Denryoku Hall in de stad Sendai. 'Round midnight' werd verkend alsof het een fonkelnieuw stuk was. 'There'll never be another you' werd een showcase voor de slagwerker, een zeldzaamheid in de Baker-discografie. In 'Broken wing' werd de trompet bespeeld zoals je strijkt op een cello.

Met een optimaal geluid was dit net zo'n toppeur geworden als dat concert in Tokio. Helaas is dat niet het geval, vooral omdat de bas te hard is in de mix. Dit was al zo in de decennia dat het concert als radio-opname onder verzamelaars circuleerde (ten onrechte overigens als zijnde afkomstig uit Tokio, een dag eerder) en dat is zo gebleven. Kennelijk was dit niet te verhelpen.

Nog wat relevante informatie: het concert werd uitgebracht als twee dubbel-elpees en op twee cd's, alle in kleine oplagen en voor de Japanse markt. Als koper moet je dus even de tijd nemen, online. Ria Wigt zelf moest voor de verslaggever langdurig naar exemplaren speuren. Maar zij speurde ijverig door, waarvoor dank. Hoe dan ook – voor de gevorderde Baker-luisteraar is dit een absolute must-have.

Mooi is de epiloog. Helemaal aan het eind zegt Chet ernstig, met een stem die veel lager was dan zijn zangstem: 'We came a long, long way from Amsterdam, Holland, to play for you. Eh... we hope you enjoyed the music and... we'll see you again before too very long. Goodnight!'

Jeroen de Valk

Bezetting:

Chet Baker (trompet, zang),
Michel Graillier (piano),
Riccardo Del Fra (bas),
John Engels (drums).

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BLIND IO

**Pillars Of Creation (Part I)
Rat Records**



De Belgische drummer Teun Verbruggen verkeert graag in het gezelschap van vrije improvisatoren, zoals we al eerder hoorden in het internationale kwartet Warped Dreamer. Blind Io is een nieuw samenwerkingsverband waarin diens landgenoot Bram de Looze (piano) te horen is naast de Duits-Amerikaanse saxofoniste Ingrid Laubrock en de Japans-Amerikaanse elektronica-veteraan Ikue Mori. 'Pillars Of Creation (Part I)' is hun debuutalbum, opgenomen tijdens een toer in 2022. Met zijn vieren bestrijken ze een flink scala aan muzikale mogelijkheden. Soms leidt dat tot typische abstracte vrije-impromuziek ('Windle poons'), maar als ze het op de heupen hebben, kan er ineens een hiphop-achtige beat ontstaan, zoals in het spannende 'Miss Flitworth'. Wanneer ze die hiphop-ritmiek combineren met jazzachtige klanken, gaat het zelfs de kant van M-BASE op (het zinderende 'Lockman hole'). Verder horen we verwijzingen naar de klassieke elektronica, vooral in het openingsnummer, 'Hasya', dat zich met de elegante tenorsaxlijn van Laubrock verrassend melodieuze voortzet. Het hele album lang is te horen hoe alert er gereageerd wordt op elkaars aanzetten en inzetten. In 'Vira' resulteert dat in een stuk dat speels, springerig en humoristisch uitpakt. In 'Bary Center' is een hoofdrol voor Mori weggelegd in spannende, beeldende muziek. Het 'Part I' in de titel doet vermoeden dat er nog meer aankomt, en daar mogen we blij om zijn, want 'Pillars Of Creation (Part I)' is een plaat die van begin tot eind boeit.

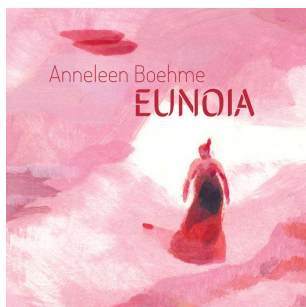
Herman te Loo

Bezetting:

Ingrid Laubrock (tenorsax, sopraansax),
Bram de Looze (piano),
Ikue Mori (elektronica),
Teun Verbruggen (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/4hej4nc9>

ANNELEEN BOEHME
Eunoia
W.E.R.F. Records



Een soloalbum met alleen contrabas opnamen blijft een hachelijk waagstuk. Maar als het een van de talentvolste jonge Belgische instrumentalisten betreft, konden we er eigenlijk alleen maar vertrouwen in hebben. En Anneleen Boehme, vooral bekend van het LABtrio (met drummer Lander Gyselinck en pianist Bram De Looze), beschaamt dat vertrouwen geenszins. 'Eunoia' is haar debuut en getuigt van een grote, verhalende zeggingskracht. Ze deelt haar emoties en zorgen met ons in 'Lament for the worried', met een sublieme, melancholieke gestreken melodie. Middels multitracking begeleidt ze zichzelf daarbij. Ook de in 6/8-feel gestoken 'A mother's waltz' wordt uiterst elegant gestreken. 'Improvisation in C minor' en 'Lux' doen denken aan het diepe, emotionele solospel van Charlie Haden, al is er van imitatie natuurlijk geen sprake. In 'Fuga ante proelium' gebruikt Boehme haar stem als extra instrument, en middels multitracking maakt ze er zelfs een koortje van, dat een klassiek aandoende fuga neerzet. Het op vinyl uitgebrachte album eindigt met 'Merry's lullaby', een zoet wiegelied, dat met een tekst zomaar een nieuw leven zou kunnen gaan leiden om bij weg te dromen. 'Eunoia' is dus een rijk geschakeerd en smaakvol album geworden van een muzikant die over grote kwaliteiten beschikt, maar die zich er nergens op laat voorstaan.

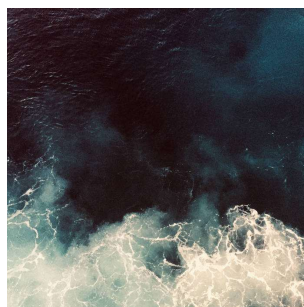
Herman te Loo

Bezetting:

Anneleen Boehme (bas, zang).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/37w39xxz>

VILHELM BROMANDER UNFOLDING ORCHESTRA
Jorden Vi Ärvde
Thanatosis



De titel van dit album, 'Jorden Vi Ärvde', is Zweeds voor 'De aarde die wij hebben geërfd'. Daarmee is ook meteen de maatschappelijke betrokkenheid van bassist-componist-bandleider Vilhelm Bromander duidelijk. Net als zijn landgenoot, saxofonist Martin Küchen, laat hij zich muzikaal graag inspireren door misschien wel het beroemdste geëngageerde orkest uit de jazz-geschiedenis: het Liberation Music Orchestra van Charlie Haden. En niet geheel vreemd is dat we naast Küchen zelf nog een aantal andere leden van diens Angles 9 aantreffen in het Unfolding Orchestra van de bassist. Ook trombonist Mats Ålekint, pianist Alex Zethson en vibrafonist Mattias Ståhl maken namelijk deel uit van dat gelauwerde orkest. Het titelstuk, waarmee het album opent, is elegisch en emotioneel geladen. Een solistische hoofdrol is weggelegd voor basklarinettist Christer Bothén, die we nog kennen uit de Zweedse periode van trompettist Don Cherry. We horen hoe fraai Bromander voor de blazers arrangeert, en in de openingskoraal van 'Erde' gebeurt dat opnieuw, met de twee slagwerkers die er commentaar op leveren. 'For Dewey' is opgedragen aan saxofonist Dewey Redman, een van de sterkhouders van het Liberation Music Orchestra. Het is een complex stuk, met over elkaar heen buitelandse lijnen en een feature voor tenorsaxofonist Elin Forkelid, die zich zeker schatplichtig aan Redman toont, zonder hem te willen imiteren. Met 'Caliope' eindigen we in wat rustiger vaarwater. Harpiste Stina Hellberg Agback kiest er hierin voor om haar instrument te laten klinken als een Keltische harp, in plaats van de notenwatervallen die we van de klassieke aanpak gewend zijn. Met intense solo's van Bothén en Küchen is ook dit stuk een juweel. Zo eindigt een rijk, enerverend album, dat zich op vinyl en op cd laat kopen.

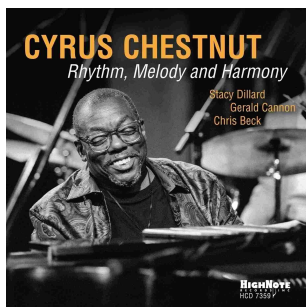
Herman te Loo

Bezetting:

Emil Strandberg (trompet), Mats Ålekint (trombone), Martin Küchen (altsax), Elin Forkelid (tenorsax), Alberto Pinton (baritonsax, fluit, basklarinet), Christer Bothén (basklarinet), Alex Zethson (piano), Mattias Ståhl (vibrafoon, marimba), Stina Hellberg Agback (harp), Vilhelm Bromander (bas, composities), Dennis Egberth, Anton Jonsson (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/wra8xxcj>

CYRUS CHESTNUT
Rhythm, Melody And Harmony
HighNote



Als je de jazztraditie werkelijk van haver tot gort beheerst en de drang om met je virtuositeit te pronken achter je hebt gelaten, als je beschikt over een vanzelfsprekende swing en in staat bent stiltes te laten vallen zonder dat daarmee de 'groove' wordt onderbroken of anderszins de voortgang van de muziek wordt gehinderd, en als je ook nog in staat bent te spelen én te luisteren, daarmee achterwege latend wat toch al te horen is, dan....

Dan klinkt je bandje misschien als dit kwartet. Pianist-leider Cyrus Chestnut (62) loopt dan ook al eventjes mee. Hij begon in de kerk waar zijn ouders actief waren, volgde een klassieke opleiding én ging naar Berklee. Waarna hij zo'n New Yorkse periode doormaakte: op een klein kamertje hokken, alles aanpakken wat zich aandient en steevast excelleren. Totdat iedereen die ertoe doet je telefoonnummer heeft. Voor dit album 'Rhythm, Melody And Harmony' verzamelde hij een bassist en een drummer die zonder enige ophef diep in de 'groove' zitten en uitsluitend soleeren wanneer ze dat relevant vinden. De improvisatieruimte is toch al vrij compact; de thema's zijn zorgvuldig gearrangeerd en worden liefdevol, met oog voor detail, neergezet. Ze vormen al gauw een derde tot de helft van een vertolking. 'Uitpakken kunnen we altijd nog op het podium', moet Chestnut hebben gedacht.

Saxofonist Stacy Dillard heeft op tenor een aange-naam-ouderwets, rauw randje en op sopraan een ronde, volle toon. In het repertoire vinden we 'Autumn leaves', dat zónder ook maar enige verveling maar mét veel toewijding in vijfkwartsmaat wordt gespeeld; 'There is a fountain', een walsje dat verwijst naar de kerkelijke roots van de leider; en 'Moonlight in Vermont', minimalistisch gespeeld door slechts pianist en bassist. Beiden hadden zo te horen de tekst in gedachten, dat kan niet anders. De basnoten liggen zó ver uiteen, dat je daartussen de lakens te drogen kunt hangen.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Stacy Dillard (sopraan- en tenorsax),
 Cyrus Chestnut (piano),
 Gerald Cannon (bas),
 Chris Beck (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/38we48xc>

KRISTINA FUCHS/JEROEN VAN VLIET
Life, You Are Beautiful
TryTone



Al ruim twintig jaar maken zangeres Kristina Fuchs en pianist Jeroen van Vliet samen muziek, eerst in haar Sonic Unit, later in het trio Linden. Vreemd genoeg was het nog nooit tot een duo-album gekomen. Maar met 'Life, You Are Beautiful' is dat moment nu aangebroken. Het eerste dat opvalt, is hoe blindelings de twee elkaar muzikaal kunnen vinden. Van zangeres en begeleider is totaal geen sprake. In het album komen een aantal van hun muzikale wortels samen. Zo is er bij Fuchs altijd haar Zwitserse afkomst die muzikaal doorwerkt, zoals dat sinds 'Im Rösliarte' (2009) al doet. In een tweetal bewerkte traditionals ('Song of Sapün' en 'Farmer's cat') zet ze de typerende volksmelodieën naar haar hand. In het laatste nummer verbindt ze die met de Indiase vocale percussietechniek 'konnakol'. Voor de teksten van de overige liederen gingen Fuchs en Van Vliet te rade bij de literatuur. Zo zijn er vier gedichten van de Poolse Nobelprijswinnares Wisława Szymborska op muziek gezet. Omdat die gedichten niet als lied gedacht zijn, ontstaat ook een grilligere muzikale vorm dan bij een liedstructuur. De stem- en piano-improvisaties worden mooi tussen de coupletten ingepast en de zanglijnen volgen de speelsheid en tegelijk de diepgang van de woorden van Szymborska. In dat opzicht doen de nummers van het album eerder klassiek dan jazzachtig aan. In 'Flow/In praise of feeling bad about yourself' wijzen de 6/8-cadans, de ostinati en het fijnzinnige toucher van Van Vliet ook in die richting. Het enige stuk dat richting jazz gaat, is 'Song from afar' (met een eigen tekst), dat ritmisch sterk is en waar Fuchs ook een gloedvolle woordloze improvisatie in neerzet. Het enige minpuntje bij dit stuk is de elektronica die zij aan haar zang toevoegt, net zoals ze dat in 'Monochrome' doet. Ze heeft zo'n heerlijke, expressieve stem dat de elektronica weinig tot niks toevoegt. In het slotstuk, 'How still' (op een gedicht van Langston Hughes), gebruikt ze die om zichzelf te vermenigvuldigen tot een koortje, en daar is het wel effectief. Als ze vervolgens als solostem verder gaat, illustreert dat prachtig de tekst.

Herman te Loo

Bezetting:

Kristina Fuchs (zang, elektronica),
 Jeroen van Vliet (piano, elektronica).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/3xufk77u>

STEVEN KAMPERMAN & AKI RISSANEN
Thou Shalt Worship The Rich And Famous
 Eclipse Music ECD 2025243



De klassiek geschoolde Finse pianist Aki Rissanen (1980) staat internationaal bekend om zijn innovatieve benadering van jazz en impro en bewees zich in diverse Europese en Amerikaanse ensembles. Op zijn soloalbum 'Divided Horizon' (2021) verkende hij het omniwerk, een uniek hybride instrument dat barokke en elektronische elementen mengt. Componist-klarinettist Steven Kamperman (1970) wordt geprezen om zijn veelzijdige muziek. Van 2002 tot 2013 was hij actief met zijn Turks-Nederlandse improvisatieband Baraná. Afgelopen jaren trad hij op met de moderne draailierbespeler Valentin Clastrier, Het Orgel Trio (moderne jazz met kerkorgel) en deed hij zijn eigen projecten 'Maison Moderne', 'City Maps' en het stille filmconcert 'Prince Achmed'. Daarnaast schreef hij de opera's 'Roodhapje' en 'Hildegard'. De komende drie jaar is hij huiscomponist voor het vocaal kwintet Wishful Singing.

In 2023 ontmoetten Kamperman en Rissanen elkaar in het Parijse Palais des Arts, waar een bijzondere muzikale klik tussen hen ontstond. Een jaar later nam het duo deze cd in Helsinki op. De rode draad voor deze sessie was een serie miniaturen geschreven door Kamperman, die hij bundelde onder de titel 'Thou Shalt Worship The Rich And Famous - 10+1 Commandments Of Our Time'. "Hoewel deze hedendaagse geboden misschien niet de ethische leidraad van de oorspronkelijke bieden, vatten ze de tijdgeest - waar diepgang overschat wordt en gemak koning is - perfect samen", zo kreeg Kamperman, aldus de hoes tekst, desgevraagd van ChatGPT te horen. Op 'Thou Shalt Worship The Rich And Famous' staan in totaal twintig tracks. Elf geboden en negen tussenstukjes. Ze bieden een veelheid aan expressies en emoties in de vorm van toegankelijke melodieën en contemplatieve verkenningen. Het samenspel van Kamperman en Rissanen is intiem en intens. Hun muziek is een lust voor het oor, ook dankzij de directe ruimtelijke akoestiek waarin de klarinetten en de piano zijn vastgelegd.

Roland Huguenin

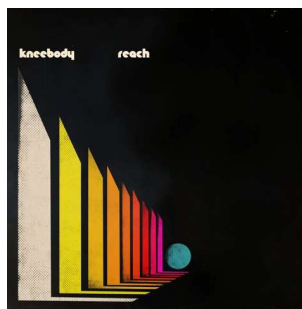
Bezetting:

Aki Rissanen (piano),
 Steven Kamperman (altklarinet, besklarinet).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/32j367p6>

KNEEBODY
Reach
 GroundUp Music



Ik ben groot geworden met de jazzrock uit de jaren zeventig van de vorige eeuw. Ik volgde alle talenten die 'electric' Miles lanceerde, zoals Hancock, McLaughlin, Cobham, Corea, Miller en vele anderen. Aanvankelijk was de jazzrock nog ruw en avontuurlijk, maar allengs werd het in mijn ogen steeds gladder (richting fusion) en steeds virtuozer om het virtuoze. Kijk mij eens snelle nootjes op ingewikkelde akkoordschema's en complexe ritmes spelen. De jazzrock raakte voor mij steeds meer uit beeld, maar de oervorm bleef altijd een oude liefde en af en toe was het heus wel weer eens raak. Zo ook met de Amerikaanse band Kneebody, die in 2001 het licht zag en in 2008 doorbrak met het album 'Low Electrical Worker'. Experimentele jazzrock van het zuiverste water. Met 'Reach' maakten ze hun veertiende album en hun eerste studioalbum sinds 2019. Maar over virtuositeit gesproken, daar voegen ze op 'Reach' wel een nieuwe dimensie aan toe en dan doel ik op drummer/bassist Nate Wood. Ja, u leest het goed: drummer/bassist en hij bespeelt beide instrumenten tegelijk! Toen ik het openingsnummer 'Repeat after me' voor het eerst alleen hoorde, met de 'groovende' drum die het nummer in gang trekt, dacht ik wel: grappig, die wat meer minimalistische aanpak met een basale bas en drum als ondersteuning. Maar toen ik het filmpje op YouTube zag (<https://tinyurl.com/y9t9d3zs>) vielen de schellen me van de ogen: drummer (van oorsprong) Nate Wood speelt tegelijk basgitaar en drums! Sterker nog, hij speelt op een gegeven moment zelfs een soort gitaarsolo op zijn basgitaar, terwijl hij 'steady' door-drumt. Het is zeker geen gimmick en geeft de muziek een heel eigen 'feel'. Het draait op dit album niet louter om zijn kunsten. Alle bandleden hebben bijgedragen aan het album, maar het is zoals trompettist Shane Endsley zegt: de 'groove-machine' Nate Wood stelt hen in staat veel beter lenig te componeren en improviseren. Met een systeem van kleine onderlinge signalen laven ze door hun composities en dat levert een intrigerend album op met negen eigenzinnige composities. Een mooie nieuwe loot aan de boom van Kneebody en het bewijs dat jazzrock nog steeds interessant kan zijn. **Jaap Lampe**

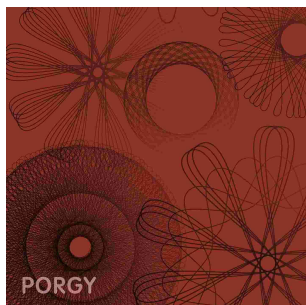
Bezetting:

Ben Wendel (tenorsax), Shane Endsley (trompet),
 Adam Benjamin (keyboards),
 Nate Wood (drums en basgitaar simultaan).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/32kvfyee>

**TONY OVERWATER
& ATZKO KOHASHI**
Porgy
Jazz in Motion / JiM 74728



Bezetting:

Atzko Kohashi (piano),
Tony Overwater (bas),
+ Michael Moore (klarinet, altsax),
Sebastiaan Kaptein (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/mr37e4z6>

Op hun nieuwe album kiezen pianist Atzko Kohashi en bassist Tony Overwater de song 'I loves you, Porgy' als uitgangspunt voor twaalf stukken. Ze worden bijgestaan door klarinettist-altsaxofonist Michael Moore en slagwerker Sebastiaan Kaptein. 'I loves you, Porgy' is één van de songs uit Gershwins opera 'Porgy and Bess', die in 1935 haar première beleefde en die sindsdien nog regelmatig wordt uitgevoerd met een geheel zwarte cast, zoveel mogelijk in de oorspronkelijke opzet. Van de opera zijn niet alleen 'I loves you, Porgy', maar bijvoorbeeld ook 'Summertime' en 'It ain't necessarily so' tot het standaardjazz-repertoire gaan behoren.

Gebruikelijk bij het uitvoeren van jazzstandards is, dat men, na het spelen van het thema, improviseert over het bijbehorende akkoordenschema. Maar het kan ook anders en dat is op dit album het geval. Overwater en Kohashi hebben, aldus de 'liner notes', de originele bladmuziek (ik neem aan, niet een daarvan afwijkende 'Real Book'-versie) van 'I loves you, Porgy' geanalyseerd en daar elementen uit opgepikt om een serie eigen variaties te maken. Bij beluistering blijkt dat het niet gaat om 'thema met variaties' in de klassieke betekenis, waarbij men bij elke achtereenvolgende variatie dingen uit het thema herkent. In hun benadering hoor je meestal geen dingen die rechtstreeks aan de oorspronkelijke song doen denken, al herken je soms iets. Zo wordt er enkele malen gerefereerd aan het bekende openingsmotief met het gebroken majeur 9-akkoord. Ook zijn er soms akkoordovergangen die aan het origineel kunnen zijn ontleend. Ik vermoed dat je hun werkwijze het beste kunt omschrijven als 'deconstructie en reconstructie'. Eerst wordt een stuk gedeconstrueerd. Vervolgens maakt men reconstructies met behulp van uit het origineel afkomstige elementen. Die kunnen nieuwe thema's opleveren of uitgangspunten voor improvisatie. Een verfrissende en inspirerende methode waarbij een bestaande compositie bouwstenen levert voor iets nieuws.

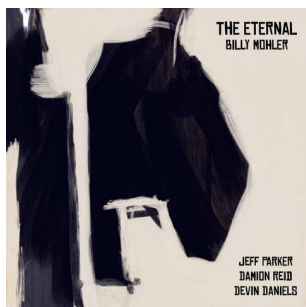
De song 'I loves you, Porgy' wordt als zodanig tweemaal gespeeld. Eenmaal als openingsstuk, in een arrangement van Kohashi. Hij kiest voor de toonaard G; de oorspronkelijke bladmuziek staat in F. Ook de verdere variaties hebben soms G als vertrekpunt. De toonaard F komt pas aan de orde in het twaalfde stuk op het album, waar wederom 'I loves you, Porgy' wordt gespeeld. Dan zijn we als het ware thuisgekomen. Daartussen staan tien 'variaties', die op de hierboven beschreven wijze zijn opgezet.

Er wordt op dit album sfeervol gespeeld in een idioom dat ergens tussen akkoord-gebonden muziek en vrije improvisatie ligt. Veel stukken verlopen in een langzaam tempo of gaan zelfs rubato (zonder vast tempo). Uitbundige 'grooves' worden doorgaans vermeden. Een uitzondering is het snelle stuk 'Don't drive me mad (Porgy bop)', in een stijl die aan Lennie Tristano doet denken, terwijl Moore op altsax bijpassend soleert.

Niet in alle stukken horen we de voltallige groep aan het werk. 'Chimes' bijvoorbeeld is een pizzicato bas-improvisatie van Overwater, rond de toon G. Ook onbegeleid wordt er geïmproviseerd door klarinettist Moore in 'Bells', en door pianist Kohashi in 'Keys'.

Op dit album wordt doordacht gespeeld, op een hoog niveau. Het is geen plaat om op een feestje of dansavondje op te zetten. Dit is luistermuziek met een hoog improvisatiegehalte waar je rustig voor moet gaan zitten. Deze muziek zou het ook goed doen op een concert in een intiem zaaltje. De opnamekwaliteit is fraai, dankzij het werk van technicus Frans de Rond in de MCO-studio. **Ruud Bergamin**

BILLY MOHLER
The Eternal
 Contagious Music



Als volger van de nieuwste jazz, en zeker als recensent, ben ik voortdurend op zoek naar criteria en categorieën waarmee ik de nieuwe muziek enigszins kan rubriceren en overzicht kan houden. Dat valt niet mee, want er verschijnt ongelooflijk veel, maar ook: de grenzen tussen de verschillende genres en stijlen vervagen steeds meer. De musicus van nu staat voor dezelfde mer à boire als de geïnteresseerde luisteraar. Het kan niet anders dan dat die musicus ook beïnvloed wordt door de vloedgolven die op ons afrollen. Maar als je goed luistert hoor je soms toch stromingen. Niet geheel toevallig denk ik, hangen sommige stromingen aan plekken (net als bij de echte zee). Zo hoor ik rond Los Angeles en de voormalige Club ETA (Enfield Tennis Academy) veel 'minimal jazz'. Denk aan Jeff Parker (Jazzflits 388), Anna Butterss (Jazzflits 429) en SML (Jazzflits 429). En nu is daar bassist Billy Mohler met het album 'The Eternal' dat van mij een dik stempel 'minimal jazz' krijgt. En kijk wie er meespeelt: gitarist Jeff Parker. Maar ook Damion Reid op drums en Devin Daniels op altsax. Ik houd zeer van de plukkende en zoekende gitaarsolo's van Parker. Je hoort hem denken en luisteren en zoeken op zijn gitaar en vervolgens hoe de andere bandleden daarop reageren. Dat subtiele samenspel van deze musici gedijt uitermate goed op de 'minimal grooves' die Mohler neerlegt, die een hypnotiserende werking hebben en iedereen ruimte biedt om los te gaan. In dat opzicht is het heel andere 'minimal jazz' dan bijvoorbeeld het Zwitserse RONIN (Jazzflits 414), waar het hele ensemble meegaat in de subtiel veranderende 'grooves'. De ervaring van Mohler in de popmuziek (Dolly Parton, Lady Gaga, Nile Rogers en anderen) is in zijn aanstekelijke 'grooves' duidelijk hoorbaar. Los Angeles krijgt van mij een vinkje in de rubriek 'minimal' en bassist Billy Mohler een dikke plus voor dit album.

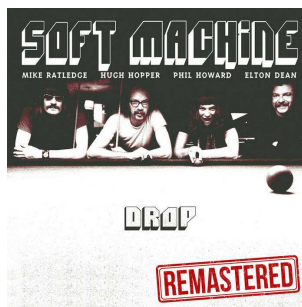
Jaap Lampe

Bezetting:

Billy Mohler (bas),
 Jeff Parker (gitaar),
 Devin Daniels (altsaxofoon),
 Damion Reid (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/5z7vcbn9>

SOFT MACHINE
Drop
 MoonJune Records



Het label MoonJune is bezig met een remasterbeleid van een aantal essentiële platen uit hun catalogus. Gitarist Mark Wingfield bekommerde zich over de opnamen die de Duitse radio in 1971 maakte van Soft Machine. Het album, dat onder de titel 'Drop' in 2009 verscheen, besprak ik destijds in Jazzflits 112. In de prachtig opgepoetste versie horen we nu hoe wild en energiek, maar ook gedetailleerd de groep klonk. Het betreft een van de weinige opnamen met de Australische drummer Phil Howard, die na het vertrek van Robert Wyatt de drumkruk bezette vóór John Marshall definitief de nieuwe drummer van de Softs werd. Zoals ik destijds schreef: 'een absoluut onmisbare opname voor alle Soft Machine-liefhebbers, en voor alle freejazz-liefhebbers die dachten dat de Softs een rockband waren....' **Herman te Loo**

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/4umm2wpe>

JAZZ IN BEELD ELLA FITZGERALD



Ella Fitzgerald in het Amsterdamse Concertgebouw (11 april 1959). (Foto: Anefo; Wim van Rossem)

JAZZ OP HET PODIUM

BIJMA, NILSSEN & SANDSJÖ

Bezetting:

Greetje Bijma (vocalen),
Otis Sandsjö (sax), Gard Nilssen (drums).

Datum en plaats:

14 mei 2025, Bimhuis, Amsterdam.

Het International Jazz Platform (INTL) vindt al jaren plaats in Polen en Noorwegen. Dit jaar streek het neer in het Amsterdamse Bimhuis. Het omvat workshops, een festival, een conferentie, paneldiscussies en ontmoetingen met vertegenwoordigers uit de industrie. Onder leiding van de gastmentoren drummer Gard Nilssen, vocaliste Greetje Bijma en saxofonist Otis Sandsjö - drie vertegenwoordigers van de Europese geïmproviseerde muzikscene - kregen voorts jonge muzikanten de kans om elkaar te ontmoeten, te spelen en eigen composities uit te voeren. Uit 131 aanmeldingen werden er twintig geselecteerd.

Aan het eind van de eerste dag van de driedaagse gaven de mentoren een spectaculair concert in een bomvol Bimhuis-café, waar ook publiek welkom was. Een uitgelezen kans om Greetje Bijma te zien optreden met twee giganten uit de impro-scene. Het was bijzonder om dit exclusieve concert te beleven in bijzijn van getalenteerde muziekstudenten. Zij reageerden hilarisch op het klankuniversum dat met name Greetje Bijma hun voorschotelde.

Greetje was de sensatie van deze avond. Met haar oneindige reservoir aan zang- en stemexpressies voerde ze ons met haar verbijsterende klanken mee met haar verbeelding. Elke vezel van haar persoonlijkheid maakte deel uit van haar intense performance. Het was fascinerend, zeker van heel dichtbij, om te zien hoe zij haar mond, ogen, handen en uiteindelijk haar hele lichaam inzet om haar stem te omlijsten. De tenorsax van Otis Sandsjö verhiel zich in een geheel eigen taal tot de vocale kunsten van Greetje. Hij bespeelt zijn instrument op een ongebruikelijke manier. Nieuwe speelt technieken maken steeds meer mogelijk. Otis blinkt hierin uit. Op sommige momenten streefde hij een verstilte zuiverheid na die zijn instrument buiten de werkelijkheid leek te plaatsen. Drummer Gard Nilssen vulde heel mooi aan door zijn drums, bekkens, klokken en bellen zeer intuïtief te bespelen. Ook hij tilde zijn spel uit boven het gangbare. Na een uur vergleed het zonlicht in het café naar schemering en was het de beurt aan de studenten om de oogst van hun eerste dag in wisselende bezettingen gul met elkaar en het publiek te delen.

Roland Huguenin



Greetje Bijma en drummer Gard Nilssen. (Foto: Joke Schot)



Vlnr: Sandsjö, Nilssen en Bijma. (Foto: Joke Schot)

ENRICO RAVA FEARLESS FIVE

Bezetting:

Enrico Rava (trompet, bugel), Matteo Paggi (trombone), Francesco Diodati (gitaar), Francesco Ponticelli (bas), Evita Polidoro (drums, vocalen).

Datum en plaats:

9 mei 2025, Bimhuis, Amsterdam.

Enrico Rava werd aangekondigd als trompetlegende. Dat is hij zeker. Rava is inmiddels 85 jaar oud, maar kijkt nog steeds vooruit en omringt zich graag met jonge musici. Met zijn sprinkelende Fearless Five presenteerde hij een project rijk aan verbeeldingskracht. In oktober 2024 verscheen het eerste titelloze album van de groep, waarop Rava zijn ideeën combineert met de creativiteit van een nieuwe generatie eigennamen spelers. Die gunt hij alle ruimte. Hiërarchie ontbreekt.

Nieuwsgierig en levenslustig stond Rava in Amsterdam tussen de nieuwe helden die zijn spel met eerbied omarmden. De muziek is een opeenstapeling van interacties. Er gebeurt veel in, maar vaak vrij onnadrukkelijk. Deze muziek beluisteren is als het kijken naar een schilderij, waarop je allerlei details ontdekt die een essentiële functie hebben. Dat geldt voor vorm, sfeer en uitwerking. Alle stukken hebben vaste thema's die bij herhaling terugkeren. Toch geven ze de indruk dat er doorgecomponeerde lijnen worden gevolgd.

Rava en trombonist Matteo Paggi, een natuurtalent op zijn instrument, speelden veel duetten, waarin de jonge hond de oude man uitdaagde. Drumster Evita Polidoro was een klasse apart. Elke slag gaf zij betekenis. Haar vocalise in 'Amnesia' was een innemend theateraal intermezzo. Begeleid door mijmerende melodielijnen van gitaar en bas, zong zij woordloze hartenkreten. Ook gitarist Francesco Diodati en contrabassist Francesco Ponticelli gaven hun instrument een eigen stem. Diodati blonk uit in miniaturen die hij al dan niet voorzag van ongrijpbare elektronische effecten. De toon van Ponticelli was warm en helder, nergens opdringerig, wel van grote waarde bij het versterken van swing/'groove' en melodie. De oude meester en zijn gezellen voerden boeiende dialogen. Rava speelde gepassioneerd en initieerde een magisch spektakel. Een concert van uitzonderlijke klasse en wat mij betreft passend in het rijtje 'once in a lifetime'. Wel erg jammer dus, dat de zaal niet was uitverkocht.

Roland Huguenin



Enrico Rava met bassist Francesco Ponticelli.
(Foto: Joke Schot)



Enrico Rava met trombonist Matteo Paggi. (Foto: Joke Schot)



Drumster Evita Polidoro was een klasse apart.
(Foto: Joke Schot)

Deze rubriek wordt op pagina 21 vervolgd met een verslag van het concert dat het Neil Cowley Trio op 10 mei in het concertgebouw van Haarlem gaf.

VARIA



Emma Rawicz.
(Foto: Gregor Hohenberg)

Euroradio Jazz Orchestra staat stil bij zestigjarig bestaan

Het Euroradio Jazz Orchestra bestaat zestig jaar. Dit jubileum is tijdens twee concerten, op 12 mei in Ljubljana (Slovenië) en 13 mei in Zagreb (Kroatië), gevierd. Het orkest wordt sinds 1965 ieder jaar door de European Broadcasting Union (EBU) samengesteld. De aangesloten omroepen kunnen daarvoor musici aandragen jonger dan dertig jaar. Ieder jaar fungeert een andere omroep als 'host broadcaster'. Die omroep organiseert twee Euroradio Public Jazz Concerts met het orkest en neemt minstens een daarvan op. Ook faciliteert de 'host broadcaster' repetitieuimten en zorgt het voor de promotie. Het Euroradio Jazz Orchestra staat dit jaar onder leiding van de Sloveen Matjaž Mikuletič. Het orkest telt deze editie geen Nederlandse of Belgische leden. De jonge musici komen uit onder meer Frankrijk, Zweden, Noorwegen, de UK, Zwitserland, de Tsjechië, Duitsland en Litouwen. De inmiddels vierde Britse saxofoniste **Emma Rawicz** speelde in 2023 in het Euroradio Jazz Orchestra. Samensteller EBU is een alliantie van (publieke) omroepen en organiseert bijvoorbeeld ook het Eurovisie Songfestival.

Bekijk het orkest met Emma Rawicz:
<https://tinyurl.com/km2rvssw>

Bimhuis presenteert Peter Guidi Jazz Marathon 2025

Het Bimhuis (Amsterdam) presenteert op 29 juni een Peter Guidi Jazz Marathon. Van 13.00 tot 19.00 uur treden dan alle jazzsembles en bigbands van Muziekschool Amsterdam op. Ruim tachtig muzikanten uit alle leeftijdscategorieën zullen spelen. De marathon ontleent zijn naam aan de oprichter van de jazzafdeling van de muziekschool. Wijlen Peter Guidi nam daarvoor 37 jaar geleden het initiatief. De school heeft nu vier bigbands, zeven jazzcombo's en twee workshops voor volwassenen.



Laurent Blondiau op Jazz Middelheim 2018. (Foto: Tom Beetz)

VRT zendt archiefopnames Jazz Middelheim uit

Nog tot en met 15 juni zendt de Vlaamse omroep VRT via een speciale livestream archiefopnames uit van het festival Jazz Middelheim. Bijvoorbeeld Toots Thielemans, Masada, Stefano Bollani, het Brussels Jazz Orchestra, Robin Verheyen, STUFF en Philip Catherine zullen te horen zijn. VRT-presentatrice Lies Steppe praat de fragmenten aan elkaar. Op 30 mei verschijnt ook een verzamelalbum met Middelheim-registraties: 'Jazz Middelheim – The Vaults Are Open', Vol.1. Daarvoor maakten DJ Grazzhoppa en Jens Tytgat (Inside Jazz) een selectie uit meer dan 960 uur aan festivalopnames. Op 'Vol. 1' zijn onder anderen Toots Thielemans, Aka Moon/Stéphane Galland, Marc Moulin's Placebo en Flat Earth Society Orchestra te horen. Het komende festival Jazz Middelheim is van 6 tot en met 9 juni in Antwerpen.

Luister hier naar VRT Jazz Middelheim:

<https://www.vrt.be/vrtmax/livestream/audio/jazz-middelheim/>

NTR zendt documentaire over drummer Yoràn Vroom uit

De NTR zendt 3 juni om 22.40 uur de documentaire 'Yoràn Vroom – Master of Drums' uit. De film wordt vertoond in de reeks 'Het uur van de wolf' op NPO2. Regisseur van de rolprent is John Appel. 'Yoràn Vroom – Master of Drums' is een film over drummen als kunst, levensstijl en artistieke vrijheid. Onder anderen Vrooms mentor Eddy Veldman en het aanstormend talent Nathan Burnett werkten aan de productie mee.

Composities Tom Pierson gratis te downloaden

Pianist Tom Pierson heeft al zijn composities als gratis download op internet gezet. "All my big band things, some pop songs, my symphony, even the score I wrote for Robert Altman's film 'Quinte'. 6000 pages of music!", zo meldt hij ons in een e-mail: "Frankly I got tired of fielding individual requests for my stuff. This site makes it easy for interested persons to get whatever they want." Het werk van Pierson is hier te vinden:
<https://www.tompierosnfreescoresandparts.com/>

CHET BAKER/ALLEN EAGER nog wat informatie

In Jazzflits 438 en 439 bracht Erik Carrette met bewonderenswaardige ijver de grillige loopbaan van saxofonist Allen Eager in beeld. Maar er valt nog wat meer te zeggen over het geruchtmakende optreden met Chet Baker in Amsterdam op 19 juli 1984.

In mijn Chet-biografie, diverse 'liner notes' en artikelen veronderstelde ik dat Eager dacht dat hij die avond de groter zou zijn, tot hij onverwacht werd geconfronteerd met een sterke trompettist. Gezien de verwrongen visie van Amerikanen op de latere Baker kon zo iets worden verwacht.

Dat ligt wat genuanceerder, zo bleek uit getuigenissen van onder anderen drummer John Engels, met wie Chet die avond voor het eerst samenspeelde. (Dat werd overigens het begin van een vruchtbare samenwerking, maar dat weet de Jazzflits-lezer al.) Eager gedroeg zich niet hautain en leek eerder onzeker. Nadat hij lang niet had gespeeld, verliep zijn comeback moeizaam.

De band was diezelfde dag bij elkaar gebeld door Wim Wigt, Evert Hekkema en andere hulptroepen na het uitvallen van Phil Woods, die naar verluidt op het laatste moment verhinderd bleek. Van de musici had alleen pianist Michel Graillier eerder met Baker gespeeld. Hij was al acht jaar een van diens vaste pianisten en kende het zeer specifieke repertoire van haver tot gort.

Op de middag voor het concert was in het Concertgebouw een kleine repetitie ingelast. Dat kon Eager wel gebruiken. Chet kwam echter die middag niet opdagen. Hij vertoonde zich pas vlak voor aanvang van het concert, als wel vaker in T-shirt en op sandalen.

Enfin, de Kleine Zaal stroomde vol, Wigt legde uit waarom Phil Woods er niet en Baker er wél was en Eager speelde met alleen de ritmesectie 'Blues in the closet'. Daarna kondigde Wigt Chet aan, die meteen vol energie twee van zijn vaste stukken inzette: 'But not for me', gevolgd door 'Arborway'. Voor bassist Jan Voogd had Graillier een stapeltje akkoordenschema's meegenomen. Eager beperkte zich in 'But not for me' tot een paar irrelevante noten en liet 'Arborway' geheel aan zich voorbijgaan.

[vervolg in de rechterkolom...](#)



Allen Eager toen hij nog in goeden doen was: Club 18, New York, ca. november 1947. (Foto: William P. Gottlieb)

Vervolgens begon de rechtstreekse radio-uitzending voor Tros Sesjun. Baker ging door met zijn vaste repertoire en het bleek dat de ritmesectie goed kon meekomen. Maar Eager was onzeker. De tenorist had weer z'n eigen favoriete stukken, maar dat waren er niet veel en Chet – die destijds vrijwel elke avond optrad als leider – toonde zich zéér zelfverzekerd. Eager kreeg ook wat bladmuziek aangereikt, maar het doorgronden daarvan leek de tenorist ook moeizaam af te gaan.

Typerend was Eagers solo in 'Funk in deep freeze': goed geluid, goede timing, je hoórt iets van de ervaring van lang geleden, maar het onderscheid tussen het A-gedeelte en de brug is vaag. Steeds vaker verdween hij letterlijk achter de coulissen.

De trompettist poogde geregeld hem daar vandaan te halen. Eén van Chets aankondigingen, zoals ik mij die herinner: 'Tonight, we got Allen Eager on tenor saxophone. Remember Woody Herman's band, and the Four Brothers?' Hij scatte de eerste maten van Jimmy Giuffrè's gelijknamige klassieker. 'Well, he was one of them.' Eager kwam even tevoorschijn met angstige ogen, probeerde wat te spelen en verdween weer. Misschien had Eager wat assertiever moeten zijn; moeten zeggen 'Ho Chet, rustig aan, nu even iets wat ik ken, wat vind je van dit of dat stuk?' Maar hij zag het verschil tussen een geroutineerde fulltime-muzikant en zichzelf, en de moed zank hem in de schoenen.

Bij het uitbrengen van enkele tracks van het concert – op het dubbelalbum 'The Sesjun Radio Shows', op T2 Entertainment (2010) – moesten Cees Schrama en ik speuren naar songs waarop Eagers gestuntel niet hoorbaar was. Dat werden 'My foolish heart' – waarin Eager niet meespeelde – en 'Margarine', waaruit Eagers solo zich zonder veel moeite liet weggknippen. Het was niet anders.

Jeroen de Valk

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

JEAN-PIERRE GEBLER (1938-2006)

De baritonsaxofoon wordt meestal overschaduwd door de tenorsaxofoon of de altsaxofoon. Tot de meest bekende baritonbespelers behoren Harry Carney (1910-1974) in de bigbandperiode en Pepper Adams (1930-1986) in de hardbopperiode. Verder nog Cecil Payne, Serge Chailoff en natuurlijk Gerry Mulligan. Hamiet Bluiett (°1940) werd in de avant-gardeperiode voorgesteld als de nieuwe baritonmessias. In Europa hebben de Zweed Lars Gullin (1928-1976) en de Brit John Surman (°1944) een zekere faam; in Nederland Jan Menu (°1962) en in België Johan Vandendriessche (°1958) en Jean-Pierre Gebler (1). Over Gebler gaat het deze keer in deze rubriek. [Door de tekst zijn in het blauw discografische notities gegeven.](#)

Jean-Pierre Gebler (JPG) werd geboren in Ukkel op 5 oktober 1938. Gebler groeide op in een muzikale familie. Zijn grootvader was een operazanger (zij het mislukt) en zijn oma speelde piano (zij het slecht). Zijn moeder zong klassieke muziek en maakte opnamen met gitarist Django Reinhardt. En Gebler's oom Jacques Thyssen was mede-oprichter, op 1 april 1939, van de Hot Club de Belgique, samen met Willy De Cort, Albert Bettonville en Carlos de Radzitsky (1915-1985). In de familiekringen werd geluisterd naar V-Discs van trompettist Louis Armstrong, trompettist Tommy Ladnier en pianist Fats Waller (2).

Op zijn twaalfde gaat Jean-Pierre Gebler naar een internaat in Morlanwelz. Op de speelplaats wandelde hij met een jongen die sprak over Django Reinhardt en klarinettist Sidney Bechet. Toeval wil dat een andere knaap die gesprekken had opgevangen. Die komt dichtbij en zegt: 'Tu aimes bien le jazz, toi?'. Het was de latere mediafiguur Marc Danval. In de school was een apart lokaal waar naar de muziek van de saxofonisten Stan Getz, Gerry Mulligan en Charlie Parker kon geluisterd worden. JPG sloot zich aan bij het schoolorkest, waarin Danval piano speelde. Marc en JPG zouden levenslang vrienden blijven, ware daan niet het meningsverschil over het druggebruik van Jean-Pierre.

[vervolg in de rechterkolom...](#)



Jean-Pierre Gebler in 1986 in Luik. (Foto: Jacky Lepage)

In **1951** volgt Gebler saxofoonlessen bij José Paessens (1923-?), later nog zes maanden bij saxofonist Jack Sels (1922-1970). In die tijd maakt hij in Brussel kennis met een aantal muzikale leeftijdgenoten: Jean-Pierre Desmares (tenorsaxofonist), Joel Vandroogenbroek (pianist), Freddie Deronde (gitarist, bassist), Milou Struvay (trompettist), allen zo'n zestien – zeventien jaar oud. In het atheneum van Morlanwelz gaf Gebler in **1953** zijn eerste concert. In **1954** bezoekt hij een jaar lang het Conservatorium in Rijsel. In **1955** vervult hij zijn militaire dienst in Duitsland en begint hij regelmatig op te treden in Brusselse clubs als La Rose Noire, La Cave à Soutra, La Besace, Blue Note en Ramses II.

1 (21 juli 1956) – The Tempo's Cool Boys, Casino, Spa Jean-Pierre Desmares (tenorsax), JPG (baritonsax), Johnny Brouwers (piano), Roland Gohy (gitaar), Emile De Pauw (bas), Jean Francotta (drums). Titels: 'Seven and eleven', 'I don't know, don't you know how?', 'The way you look tonight', 'Cool blues', 'Perdido', 'Tiny capers' (acetaat).

In **1956** en **1957** is JPG tweemaal laureaat in een wedstrijd van de Hot Club de Belgique. Hij speelde toen bij The Tempo's Cool Boys en werd verkozen tot de beste altsaxofonist. Saxofonist Bobby Jaspar (1926-1963) vond Jean-Pierre op die leeftijd een revalidatie en spoort hem aan om in Parijs het jazzcircuit te verkennen (3).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

2 (25 februari 1957)

The Swinging Angels, Brussel
Jean-Pierre Desmares (tenorsax), JPG (baritonsax), Joel Vandroogenbroek (piano), Freddie Deronde (gitaar, °1938), Paul Dubois (bas), André Kesteloot (drums). Titels: 'Walkin', 'Blues for Podoum' (acetaat).

Op 24 maart **1958** speelt JPG met saxofonist Barney Wilen voor de studenten aan de ULB, de Franstalige Brusselse Vrije Universiteit, nu VUB, met Benoît Quersin (bas) en Vivi Mardens (drums).

3 (april 1958) - Jacques

Pelzer and his Young Stars, Brussel
Jacques Pelzer (altsax), JPG (baritonsax), Milou Struvay (trompet), Joel Vandroogenbroek (piano), Benoît Quersin (bas), Vivi Mardens (drums). Titels: 'Don't smile (compositie Quersin en Pelzer)', 'Spanish lady' (compositie Sels) (Decca 123259) - Die twee nummers staan op het historisch vinyl 'Jazz in Little Belgium'.

Beluister hier 'Don't smile':

<https://tinyurl.com/3yff35v2>

In deze periode speelt JPG filmmuziek voor 'Les Gestes du Repas' van de Brusselse cineast en etnoloog Luc de Heusch (1927-2012), vriend van James Ensor en René Magritte. Marc Danval, zijn echte naam is Marc Sevenants (1937-2022), heeft een kleine rol in de film, met muziek van Benoît Quersin.

Op 4 mei 1958 was er tijdens de Expo '58 'La Journée Nationale du Jazz' of de 'Belgian Jazz Day' met het Benoît Quersin Septet waarbij Jacques Pelzer, Jean-Pierre Gebler, Milou Struvay, Christian Kellens, Joel Van Droogenbroek en drummer Vivi Mardens, doctor in de farmacie. Van 5 tot 13 juli 1958 vond in Knokke het 'Festival Mondial du Jazz' plaats. In een interview vertelt Gebler met lof over de prestaties van zangeres Ella Fitzgerald, zangeres Sarah Vaughan, saxofonist Coleman Hawkins, pianist Bobby Timmons en vele anderen. Was hij daar als bezoeker of was hij gevraagd bij de Belgian All Stars van Jack Sels?

Eind 1958 verhuist JPG naar Parijs. Op verzoek van trompettist Chet Baker komt hij naar 'Le Tabou', een pleisterplaats van existentialisten. Hij speelt er drie maanden met Bobby Jaspar (1926-1963). Hij musicert er met Barney Wilen, pianist René Urtreger, saxofonist Alen Eager en drummer Jean-Louis Viale. In de Blue Note met organist Lou Bennett, saxofonist Jackie McLean, drummer

[vervolg in de rechterkolom...](#)



Jean-Pierre Gebler in de jaren tachtig met trompettist Richard Rousselet. Rousselet speelt mee op het album 'Jean-Pierre Gebler And Friends' uit 1983. (Foto: onbekend)

Kenny Clarke en pianist Bud Powell. Die had zich eens op de achterbank genesteld in de auto van Jean-Pierre. Zo probeerde hij een taxirit naar het hotel te omzeilen. JPG en Danval bleven in Buds gezelschap en ontdekten dat 'un vin rouge' zijn enige Frans was.

In Portugal vindt Gebler een tweede vaderland. Hij ging er op vakantie bij zijn grootvader, die daar woonde. In Portugal kende JPG Luiz Villas-Boas (1924-1999). Die had hij in Knokke ontmoet en was in 1948 oprichter van de Hot Clube de Portugal in Lissabon, kortweg de HCP. Hij promootte jazz in Lissabon, Porto, Braga, Cascais en Coimbra. Bovendien was hij bevriend met impresario George Wein (1925-2021), stichter van het Newport Jazzfestival. Die relatie was handig wanneer hij Amerikaanse muzikanten wilde engageren. Misschien had Wein wel bemiddeld toen het Count Basie Orchestra met Joe Williams op 1 oktober 1956 optrad in de Imperio Cinema in Lissabon.

In **1959** verhuist JPG naar Portugal. Met lokale jazzmusici is hij medestichter van het Quarteto do Hot Clube Portugal, met advocaat Justiniano Canelhas (piano), ingenieur van bruggen en wegen Bernardo Moreira (bas) (1932-2022) en Manuel Jorge Veloso (drums) (1937-2019).

In mei speelt Gebler 'Twenty Minutes of Jazz' in de RTP Studios in Lissabon met de Franse pianist Raymond Fol, met Thilo Krassman (bas) en Jorge Costa Pinto (drums). Ook is hij op de Portugese televisie te zien in een bossa nova-concert met drie Braziliaanse muzikanten.

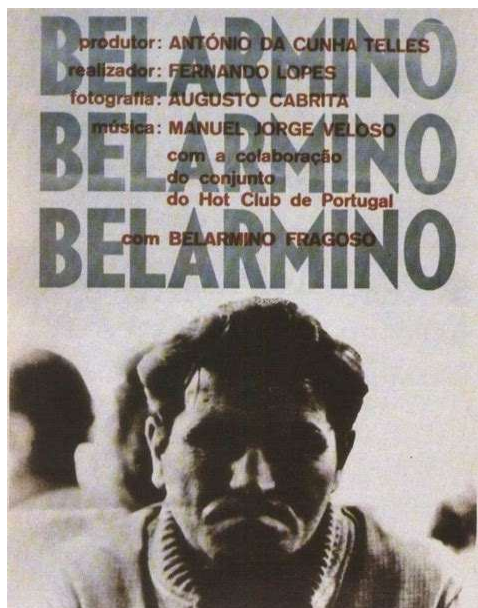
Nog in mei 1959 neemt Gebler in de HCP deel aan een jamsessie met trompettist Bill Coleman (1904-1981). In oktober 1959 is JPG van de partij tijdens een concert en jamsessie in de HCP. Op 11 oktober presenteert de radio 'Twenty Minutes with the Jean-Pierre Gebler Ensemble' met JPG, Nestor Campor (gitaar) en Dimas (drums, percussie).

Gebler reist veel tussen Lissabon en Madrid. In november 1959 is JPG in de Whisky Jazz Bar in Madrid met Luis Sangareau (drums). Hij speelt baritonsax in een formatie met bassist Chuck Israels, drummer Arnold Wise, pianist Jon Mayer en klarinettist Perry Robinson, soms met de blinde Spaanse pianist Tete Montoliu (1933-1997). Hun zangeres van dienst was Simone Chevalier (1929-2018), later ook optredend als Simone Ginibre. Met George Wein was ze in 1974 medestichter van de Grande Parade du Jazz in Nice (4).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Op 27 januari **1960** speelt die groep in de Clube Universitario de Jazz in Lissabon, de universitaire jazzclub. Van 1958 tot in 1961 floreerde deze door studenten druk bezochte jazzclub in Lissabon. Tijdens het dictatoriaal - 'Estado Novo' - regime van Salazar werd die club gesloten door de politie. De Franse zanger Pierre Barouh (1934-2016) en Jean-Pierre Gebler werden door de staatspolitie PIDE het land uitgezet, bevreesd voor existentialisten. JPG en Barouh dweepten toen al met de Braziliaanse muziek van Joao Gilberto (Barouh stichtte in 1965 het platenlabel Saravah).

Op 31 maart **1963** speelt het HCP Quartet in hun club, de Hot Clube Portugal: JPG op bariton, Justiniano Canelhas, Bernardo Moreira en Manuel Jorge Veloso. Met dezelfde bezetting geven ze in april 1963 nog een clubconcert. Op zaterdag 3 augustus 1963 kreeg het Hot Club of Portugal Quartet een halfuurtje op het podium tijdens het festival in Comblain-la-Tour. Na dit optreden werd verhuisd naar Luik voor een jamsessie met trompettist Chet Baker en saxofonist Jacques Pelzer.



4 (1963) Manuel Jorge Veloso Quintet – Belarmino, Lissabon

Van augustus tot december 1963 wordt muziek gecomponeerd en opgenomen voor de film 'Belarmino' van Fernando Lopes. Vijf nummers worden vertolkt door de Hot Clube de Portugal. Dat waren Manuel Jorge Veloso, J. Rosa (tenorsax), JPG (baritonsax), Milou Struvay (trompet), Vasco Henriques (fluit), Justiniano Canelhas en Bernardo Moreira. De film ging in première op 18 november 1964 met een live-optreden van JPG. vervolg in de rechterkolom...

Op 20 april **1964** is JPG met Canelhas, Moreira en Veloso in de Cinema Imperio-concertzaal in Lissabon voor het 'Festival of Modern Music'. Het woord 'jazzfestival' was uit den boze.

Op 30 april **1965**: een week lang feest vanwege de 'Queima das Fitas', de 'verbranding van de vaandels' als afscheid van het studentenleven. JPG was erbij in Coimbra. Op 10 september 1965 wordt in Cascais de 'Luisiana' Jazzclub geopend met een concert van JPG, Luiz Villas-Boas en de saxofonisten Gerry Mulligan en Paul Gonsalves.

5 (begin 1965)

Manuel Jorge Veloso Quartet – A Embalagem de Vidro, Lissabon
Het Quarteto do Hot Club de Portugal met JPG, maar zonder trompettist Struvay, vertolken drie nummers bij de gelijknamige film uitgebracht in 1966.

Op 12 februari **1966** organiseert de Vereniging van Journalisten en Letterkundigen van Porto een jazzconcert: JPG, Justiniano Canelhas, Vasco Henriques, Bernardo Moreira, Manuel Jorde Veloso (5).

Op 3 mei **1967** speelt JPG in Coimbra voor de Vereniging van Academics met saxofonist Dexter Gordon, Justiniano Canelhas, Bernardo Moreira en Manuel Jorge Veloso. In **1968** nog een concert met Dexter Gordon in de club van de HCP met JPG, Moreira en Veloso. Op 10 april 1970 is hij aan te treffen in Cinema Imperio, met Pony Poindexter (altsax, sopraansax) en de HCP-muzikanten JPG, Canelhas, Moreira, Veloso en Luis Sangareau (percussie, drums).

Beluister hier het album 'Ballade... ou presque' (1993):

<https://tinyurl.com/3zcs5647>

Om financiële redenen stopt Jean-Pierre Gebler eind jaren zestig met zijn muziek. Hij laat tussen 1970 en 1980 zelden van zich horen. Vanaf 1967 werkte hij in de textiel- en breigoedindustrie. In **1972** speelt hij piano op een schip dat de Maas afvaart. En in **1979** organiseert Gebler bij hem thuis in Linkebeek een privé-jam met bevriende druggebruiker Chet Baker en zijn vriendin Ruth. Gasten waren pianist Michel Herr, Jacques Pelzer en Freddie Deronde. Er was geen publiek bij; het was een jamsessie met zijn intieme vrienden (6). In **1981** neemt JPG meer en meer opnieuw de sax op.

6 (juli 1981) – Jean-Pierre Gebler and Friends, Ougrée, Studio Michel Dickenscheid

JPG (piano), Jacques Pelzer (altsax, sopraan, fluit), Freddie Deronde (bas), Al Levitt (drums). Titels: 'Stella by starlight', 'Solar', 'Hi-Fly' (vinyl LDH 1006).

6 november **1982**: Cascais Jazz Festival '82, Salesianos Pavilion, Estoril: het Jacques Pelzer Quartet: Pelzer (altsax, baritonsax), JPG (bariton), Jacques Piroton (gitaar), Bert Thompson (bas), Micheline Graillier Pelzer (drums).

7 (maart 1983) – Jean-Pierre Gebler and Friends

JPG (baritonsax), Jacques Pelzer, Richard Rousselet (trompet), Michel Herr (piano, arrangeur), Freddie Deronde, Al Levitt, met op 'Brother Lou', compositie van Gebler, vocals en lyrics van Stella Levitt. Titels: 'Bruh' Slim', 'Brother Lou', 'Joy spring' (vinyl LDH 1006). Op de platenhoes schrijft Gebler: "A ma mère, qui, parmi beaucoup d'autres bonnes choses, m'a fait aimer le jazz".

In **1985** staat JPG met Jon Eardley in Cascais Jazzfestival op het programma, maar het is onzeker of Eardley optrad met JPG.

Op 9 november 1985: Lisboa Jazz '85 – HCP Quartet met JPG, Canelhas, Moreira, Veloso. In **1986** vormt JPG een nieuw kwintet waarmee in 1988 voor Igloo een plaat wordt opgenomen. [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

8 (21-22 mei 1988) – Jean-Pierre Gebler Quintet, Brussel, Igloo Studio
JPG (bariton), Michäel Blass (piano), Jacques Piroton (gitaar), Philippe Aerts (bas), Jan De Haas (drums), gitarist Jeanfrancois Prins speelt als gast op één of twee nummers mee. Titels: 'Autumn in New York', 'You stepped out of a dream', 'Penny', 'Ruby, my dear', 'Like someone in love', 'Milestones', 'Shiny stockings', 'Dance of the infidels', 'Gone with the wind', 'Four brothers' (Igloo 069).

9 (1-3 november 1993) – Jean-Pierre Gebler Quartet – 'Ballades ... ou Presque' JPG (baritonsax), Michel Herr (piano), Jacques Piroton (gitaar), Philippe Aerts (bas). Een plaat zonder drums, een hommage aan Lester Young, Dexter Gordon en Gerry Mulligan. Titels: 'Come rain or come shine', 'Lament', 'What's new', 'The night has a thousand eyes', 'Five women' (compositie Gebler), 'I'm getting sentimental over you', 'Tis autumn', 'SKJ blues' (een stuk van Milt Jackson en Wes Montgomery), 'All the things you are', 'Everything happens to me', 'A weaver of dreams' (Brussel, Caraïbes Studio, Igloo 107). Ter promotie van dit album werd op 28 april 1994 een concert gegeven in Le Petit Coq, Linkebeek. Dit is een van Gebler's platen die nog kan nog besteld worden bij Igloo Records.

19 maart **1998**: de Hot Clube de Portugal bestaat vijftig jaar en dat wordt gevierd met het HCP Quartet, JPG, Canelhas, Moreira en Veloso.

10 (18 september 2001) – Jean-Pierre Gebler & de Belgian All Stars – 'Meggie' Gino Lattuca (trompet, flugelhorn), Phil Abraham (trombone), Fabrice Alleman (tenorsax, sopraansax), Steve Houben (altsax, fluit), JPG (baritonsax), Michel Herr (piano), Jacques Piroton (gitaar), Sal LaRocca (bas), Bruno Castellucci (drums) en de elfjarige kleindochter Maïté Cupers-Gebler (piano) op 'Turnaround' van Ornette Coleman – alle arrangementen van Michel Herr. Titels: 'Fair weather', 'Keester parade', 'Remember', 'Meggie', 'One mint julep', 'Jeru', 'Thinking of you' (compositie Herr), 'Fried bananas', 'Laura', 'Heartaches', 'Turnaround' – 'Meggie' is een compositie van Gebler, genoemd naar zijn moeder, die hem als kind leerde luisteren naar Armstrong, Ellington, Bix, Benny Carter, Coleman Hawkins (Synsound Brussel, opnamen door Dan Lacksman, Gam Records 917).

De Brusselse baritonsaxofonist Alain Cupper ontmoette in **1999** Jean-Pierre Gebler. Er ontstond een wederzijdse vriendschap. JPG droeg heel wat bariton-
vervolg in de rechterkolom...



Jean-Pierre Gebler in december 2001 in Brussel tijdens een concert ter ere van zijn verjaardag, met Fabrice Alleman (sax) en Alexandre Plumacker (trompet). (Foto: Jacky Lepage).

kennis over aan Alain. "Hij kon niet zo goed muziek lezen, maar zijn spel was heel instinctief en natuurlijk. De laatste jaren was hij fysiek achteruitgegaan en verloor hij zijn instrumentale techniek", aldus Alain Cupper. Gebler speelde ook piano. Michel Herr vertelt dat JPG twee manuscripten van Bill Evans had ontvangen.

10 juli **2003**: het festival Estoril Jazz – Jazz Num Dia de Verao (Jazz on a Summer Day '03) in het Parque Palmela van de Portugese kustplaats Estoril: Jean-Pierre Gebler Belgian All Stars: Steve Houben, Fabrice Alleman, Gino Lattuca, Phil Abraham, Michel Herr, Jacques Piroton, Salvatore LaRocca, Bruno Castellucci. Michel Herr herinnert zich nog dat tijdens het optreden door een korte rukwind de partituren van vooral de blazers de lucht ingingen. Het concert werd stopgezet en iedereen ging op zoek naar de nodige bladmuziek.

11 (september 2003) – Alain Cupper Quartet – Bunga Alain Cupper (°1964), Peter Vandenberghe (°1969, piano), Eric Fusillier (°1962, bas) en Herman Pardon (°1965, drums) – JPG is de gast op één nummer 'Too close for comfort' (Idrissity 301).

Jean-Pierre Gebler overleed op 27 december 2006 in Linkebeek. In zijn overlijdensbericht stond 'Libre penseur et musicien'. Nabestaanden waren zijn vrouw Denise, zijn twee kinderen Stephane en Marie en kleindochter Maïté Cupers. De crematie gebeurde op donderdag 7 januari 2007 in Ukkel. Eén van zijn laatste concerten was in de Jacques Pelzer Jazz Club in Luik, een hommage aan zijn bevriende trompettist Milou Struvay (29 november 1936-29 november 2005).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Op de site 'www.alain-cupper.com' vind je de partituur 'Para Gebler – Tribute to Jean-Paul Gebler', geschreven door vriend Alain Cupper in december 2006 naar aanleiding van het overlijden van JPG.

Erik Carrette

Voor hun medewerking dankt de auteur de Portugezen Pedro Moreira, José Pedro Gomes en Francisco Rego: 'muito obrigado por tudo' (op 22 december 2009 werd de HCP gesteund door een brand waardoor archiefstukken en instrumenten verloren gingen), de Muziekafdeling van de Koninklijke Bibliotheek van België, Michel Herr, Jean-Pol Schroeder (Maison du Jazz), Mathieu Peiffer, Olivier Sauveur en fotograaf Jacky Lepage.

Bronnen:

Dictionnaire du Jazz à Bruxelles et en Wallonie, Bernard Legros, 1991; **Jazz In Time**, nummer 7, oktober 1989, met interview door Guy Masy; **Marc Danval**, L'Epicurieux, La Voix de la RTBF, Michaël Albas, 2002; **The Bariton Chronology**, 2015, door Romein Piersimone Crinelli, University of Gothenburg.

Voetnoten

1 In Jazzflits 364 van 24 mei 2023 over Leo Parker is een opsomming vermeld van een vijftigtal baritonsaxofonisten, ook uit Nederland en België.

2 V-discs waren platen voor de Amerikaanse soldaten op missie hier in Europa, uitgebracht van 1942 tot 1948. De eerste vijfhonderd werden in 1960 gecatalogeerd in de V Disc Catalogue samengesteld door de Vlamingen Steve Wante (1926-2018) en Walter De Block. De Berlijner Klaus Teubig klasseerde de nummers 500 tot 904.

3 In die periode was Brusselaar Leon 'Podoum' Demol (1920-1984) dé bekende trompettist met zijn dixieland-orkest, waarbij toen ook rietblazer Johnny Dover (1929-2002), ook al uit Brussel.

4 Op 9 april 1959 was Chuck Israels vanuit New York met het SS Ryndam vertrokken naar Le Havre. Hij nam zijn eigen contrabas mee en werd opgehaald door een vriend uit Parijs. Na een Europees verblijf van elf maanden vloog Israels op 15 februari 1960 terug naar New York met Air France, aldus het vliegtuigticket in bezit van Alan Westby.

5 In 1966 was Veloso gastheer tijdens een RTP-TV show 'Jazz no Estudio A' met saxofonist Charles Lloyd, pianist Keith Jarrett, bassist Cecil McBee en drummer Jack DeJohnette. Op YouTube circuleert een half uur van die formatie in 'Jazz Pour Tous', opname in de RTBF TV-studio in Brussel op 2 mei 1966.



De hoes van 'Jean-Pierre Gebler Quintet' uit 1988 (Igloo).

6 Over opnamen van JPG en Chet Baker vertelde mij Jeroen de Valk: "Gebler nam officieel geen muziek op met Chet, althans niet voor zover vertegenwoordigd in mijn verzameling van ongeveer driehonderd Chet's albums en onuitgebrachte muziek (honderden uren). De kans bestaat natuurlijk dat er nog ergens een geheime opname bestaat met Gebler."

Reeds vroeg in zijn loopbaan begeleidde JPG Chet Baker in Pol's Jazz Club in Brussel. Danval was er steeds bij als toeschouwer en wilde geen concert missen. Chet ging zelden op hotel en vond altijd logement bij vrienden. Zo logeerde Chet dikwijls bij Danval, Rue Vilain XIII. Mediafiguur en poëet Marc Danval schreef zelfs een gedicht 'La Saga de Chet Baker'. Het was bij Pol Lenders (1917-2000) dat orgelliste Rhoda Scott (°1938) debuteerde.

BERICHT

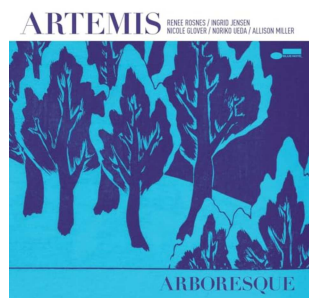


Vier musici benoemd tot Jazz Gems van Grachtenfestival

Gitarist Gijs Idema, drummer Sun-Mi Hong, trompettist Peter Somuah en celliste en zangeres Chieko Donker Duyvis (vlnr op de foto) zijn de Jazz Gems van het Grachtenfestival 2025. Ze mogen zelf invulling geven aan hun optredens. De vier zullen nieuwe composities presenteren, verrassende samenwerkingen aangaan en concerten op bijzondere plekken geven. Het Grachtenfestival 2025 vindt in Amsterdam plaats van 15 tot en met 24 augustus. (Foto: James Sg Gallagher)

JAZZWEEK TOP DRIE

19 mei 2025



1 Artemis

Arboresque
(Blue Note)

2 Chicago Jazz Orchestra

feat. Bobby Broom

More Amor (CJO)

3 Rodney Jordan

Memphis Blue

(Baxter Music Enterprises)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs

Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):**

Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com.

Bijdragen: **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding.

Rechten: Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe.

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ OP HET PODIUM (vervolg)



Het Neil Cowley Trio in Haarlem. (Foto: Jaap Lampe)

NEIL COWLEY TRIO

Bezetting:

Neil Cowley (piano),
Rex Horan (bas),
Evan Jenkins (drums).

Datum en plaats:

10 mei 2025,
Phil. Haarlem.

In mijn recensie van pianist Neil Cowleys laatste album 'Entity' (Jazzflits 431) schreef ik over de verstilling en de ruimtelijke galm die het album kenmerkt: "Hoe gaat dat live klinken?" Welnu, dat heb ik zelf kunnen horen tijdens het concert van zijn trio op zaterdag 10 mei in de Kleine Zaal van Phil. Haarlem. Verstilling is zeker geen kwalificatie die ik voor dit concert zou gebruiken. Wat een 'drive' en energie spatten er de zaal in. De piano wordt tot de slagwerkinstrumenten gerekend en dat was onder de ritmische handen van Neil Cowley onontkoombaar zichtbaar. En van de galm, die op het album zo kenmerkend aanwezig is, was in de zaal weinig te horen. De heldere staccatoroffels van Cowley waren des te beter hoorbaar. Opgestuwd door de groovende bas van Rex Horan en het zeer inventieve, rake slagwerk van Evan Jenkins was het een zeer energiek concert dat bijna naar adem deed happen. Tijdens het concert bedacht ik hoe ik deze muziek zou kunnen kwalificeren en ik kwam op 'minimal boogie 3.0'. Het was het eerste concert in de tour buiten de UK en het was voor Cowley even testen wat hij aan moest met het publiek, maar zijn droge Britse humor deed het uitstekend en de (helaas niet geheel gevulde) zaal ging plat. Ze speelden alle nummers van 'Entity', aangevuld met een aantal hits van hun oudere albums. Een feest om allemaal live te beluisteren.

Jaap Lampe

OVERLEDEN

John Ruocco overleden

Saxofonist John Ruocco is op 21 mei overleden. Hij was 72 jaar oud. Ruocco werkte onder meer samen met Dizzy Gillespie, Art Farmer, Slide Hampton, Teddy Edwards, Toots Thielemans, Philip Catherine, Joe Lovano, Billy Hart, Kenny Werner, Bert Joris en de ACT Big Band. Ook nam hij tal van platen op, onder anderen met gitarist John Abercrombie en saxofonist Frank Vaganée. Sinds 1987 was Ruocco verbonden aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag als docent saxofoon en combo. Sinds begin jaren negentig leidde hij tevens de bigband van de school.